

πονηρὰ μειδιάματα τοῦ πατρός της. Τόσον τῆς ἐφαίνετο ἀδύνατος αὐτὴ ἢ εὐτυχία.

Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ συνεχίσω τὸ διήγημα, ἀφοῦ οἱ ἥρωές μου εἰσήλθον πλέον εἰς τὰ παλάτια τῆς εὐτυχίας. Ἡ Ὑπατία μεθυσμένη ἐκ χαρᾶς εἶναι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μιχαήλ. Οἱ Μελιγούα ἔχουν πλημμυρήσει τὴν αὐλὴν μὲ πυρσοὺς εἰς τὰς χεῖρας ψάλλοντες: «Ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος τοὺς νεονύμφους φύλαξον. Χαρὰ εἰς τὸ ζεῦγος τὸ χρυσόν», καὶ ὁ τραχὺς πρωτοκάραβος κλαίει ὡς μικρὸν παιδίον.

Τὴν νύκτα τῶν γάμων ὁ Βόσπορος ἐκάη κυριολεκτικῶς. Ἦσαν οἱ σιφωναῖοι, ἐννοοῦντες νὰ ἐορτάσουν κατὰ τὸν τρόπον τῶν τῆν χαρὰν τοῦ ναυάρχου τῶν. Οὐδέποτε ὠραιότερα πυροτεχνήματα ἐξῆλθον τοῦ χιλιοστήλου. Οἱ κρότοι καὶ αἱ ἀναλαμπαι τοῦ ὕψους πυρὸς ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε ἂν μὴ ὁ Λέων ἦτο ἐγκαίρως εἰδοποιημένος, ἤθελε πηδῆσει ἀπὸ τὴν κλίνην του καὶ τρέξει ν' ἀρπάσῃ τὸ ξιφὸς του, νομίζων ὅτι καὶ πάλιν ἐπῆλθον οἱ Ἄραβες.

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

ΤΟ ΦΩΣ ΜΟΥ

I

ΚΑΙ ἔς τὸ γιγάντιο τὸ βοννό, ποῦ ἡ νύχτα τὸ μαυρίζει,
καταμεσῆς, ὀλόμικρο φωσάκι λαμπυρίζει.
Τοῦ ἄβα ἔς τὸ φῶς τὸ δρόμῳ σου, χαμένε μου διαβάτη,
καὶ θὰ μεριάσουν νὰ θεριά, θὰ τραβηχιοῦνε οἱ βᾶτοι.

II

Ἐκεῖ, ἔς τῆς ἔρημης ἁκκλησιᾶς τὸ μαῦρο εἰκονοσιᾶσι
ποιός, ἀναμμένη, ἀπάντεχη λαμπάδα ἔχει ξεχάσει:
Παρθένα, ποῦ τὸ τάμμα σου τῶχες ἀνάψει μόνη,
ἄς φέγγῃ ἔς τὴν καρδοῦλα σου κι' ἄς σοῦ τὴν βαλοσαμῶνῃ.

III

Μὰ ἐσένα, τάχατες οὐκ εἶ τί θές νὰ σοῦ φέξῃ, ὦ νειότη!
νὰ νανοροίσης τ' ὄνειρο, νὰ δείξης τὸν προδότη,
νὰ ψάλλῃς κάποια ἰδανικὰ καὶ κάποια ἀποροχίμενα:
Κ' εἶπε ἡ ψυχὴ μου: — ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοὶ ἔς ἐμένα —
— ἡ λάμπη τ' ἀστροπελεκιοῦ, πῶχει γοργὸ τὸ μάτι
καὶ ὀίχγει φῶς ἔς τὴ φυλακὴ καὶ φόβο ἔς τὸ παλάτι.

[Σ μύ ρ ν η]

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ